

Журналісти Костянтин та Влада Ліберови опублікували в Instagram останні світлини загиблого під Бахмутом Дмитра Коцюбайла (також відомий як Да Вінчі)

Переглядаючи дитячі знімки Дмитра, всі рідні йому люди задаються питанням: як з цього начебто звичайного хлопчини виріс надзвичайний Командир, справжня Легенда

ГЕРОЙ УКРАЇНИ ДА ВІНЧІ: «НАШІ ТЕРИТОРІЇ ТРЕБА ЗВІЛЬНЯТИ СИЛОВИМ СПОСОБОМ. НЕ БАЧУ ІНШОГО ШЛЯХУ»

1 грудня 2021 року президент Зеленський у парламенті нагородив захисників України, які боронять державу на фронті. Першим золоту зірку Героя отримав командир Першої штурмової роти Добровольчого українського корпусу «Правий сектор», 26-річний Дмитро Коцюбайло (псевдо Да Вінчі).

Тоді в ексклюзивному інтерв'ю «Главкому» Дмитро Коцюбайло розповів, як змінилась ситуація на фронті у порівнянні з 2014 роком, яку альтернативу Нормандського формату він бачить, та з чим категорично не згоден у посланні президента, яке прозвучало перед самим нагородженням у парламенті.

«Росіяни готові діяти так, як це було в Іловайську та Дебальцево»

– Що для вас особисто означає звання Героя України, наскільки ця нагорода стала несподіваною?

– Це була для мене меганесподіванка – шок, що президент підписав указ. Всі знають, що я доброволець. Але отримати таке визнання добровольцю означає, що ми всі вісім років дійсно боролися за Україну. Був шок для мене, що президент підписав цей указ.

– Перед церемонією ви слухали виступ глави держави. З чим погоджуєтесь, а з чим – ні?

– Я дуже близько стояв до президента. Він розумів, про що він говорить. Одразу хочу зауважити: я не політик, не політолог, аби давати оцінки, я – людина військова. Так, я сліdkую за усім, що відбувається в нашій державі, але говорити можу тільки від себе. Перш за все, мені дуже не сподобалася поведінка деяких депутатів під час промови президента. Щоби президент не говорив, його мають слухати в принципі, адже це було щорічне послання до парламенту. Це природно і нормально, що комусь щось сподобалося, а щось – ні. Але вислухати те, що каже глава держави, таки потрібно.

Я багато зі сказаного підтримую. Єдине, що мені не сподобалося, це потреба у прямому діалозі з Російською Федерацією. Адже Росія на нас напала, тому будь-які діалоги з агресором і окупантом не потрібні, адже вони нас вбивають уже вісім років. Але у президента є своя точка зору на перемовини з РФ, це його право.

– Альтернатива прямим переговорам з РФ – переговори у Нормандському форматі, Мінські переговори. Але вони не працюють. Яка альтернатива?

– Так, на жаль. У нас продовжуються втрати і Росія посилює свої важелі впливу постійними обстрілами на Донбасі. Розумієте, воно ж не відбувається просто так. Є місця на фронті, де більш-менш спокійна ситуація. Зі збільшенням російських військ, їх накопиченням на наших кордонах обстріли територій Донецької і Луганської областей почастишали. Путін тисне, щоби керівництво нашої держави ухвалювало вигідні для Росії рішення.

Я прекрасно розумію президента, який хоче зупинити кровопролиття, але я сам вісім років на фронті. Ми дуже багато побратимів поховали на українсько-російській війні. Формат, за якого Росія триматиме під своїм контролем окуповані території аж ніяк для нас не підходить, тому що ми проливали кров за цю землю і продовжуємо це робити. На жаль, на сьогодні я не бачу іншого шляху, як звільняти наші території силовим способом. Розуміючи, що ми це можемо зробити, росіяни накопичують свої війська. Вони розуміють, що своїми діями психологічно на

нас тиснутимуть, це – мінімум. А як максимум, вони готові свої війська застосувати так, як це було у 2014 році біля Іловайська, Дебальцево, у боях за Донецький аеропорт.

Скажу лише одне: нам потрібно розраховувати на самих себе, на свою армію, яка у нас є і вона у нас значно потужніша, ніж на початку війни. Розраховувати слід на наших людей, які в разі загострення мобілізуються на захист країни.

«Ніхто за вісім років не наважувався визнати добровольців»

– В день виступу президента у Верховній Раді, вже ввечері, відбулася акція протесту проти «держперевороту». На ній люди вимагали зокрема відставки керівника Офісу президента Андрія Єрмака. Ви ходили на цю акцію, чи підтримуєте її вимоги?

– Ні, сам я не ходив на акцію. Але дозвольте не коментувати це питання, адже я не політик. Я більшу частину свого дорослого життя провів на війні і моя задача – захист Батьківщини.

– Серед протестувальників, навіть серед націоналістів можна було почути думку: нагороджуючи вас президент Зеленський намагається загравати з націоналістами. Що ви на це відповісте?

– Я вам скажу дуже просто: тут треба мати мужність, адже він розумів, кому дає таку високу нагороду. Він у моїй особі дав цю нагороду усім добровольцям, яких за вісім років ніхто не наважувався визнавати учасниками бойових дій. За нинішньої влади це нарешті сталося. Тому тут не питання загравання чи не загравання. Ми грома-

дяни своєї країни, які добровільно стали на захист Батьківщини, розумієте? Ми воювали і проти сепаратистів, і проти кадрових російських військових, багато що пережили на фронті. І ця нагорода – визнання наших заслуг від України.

– Два роки тому нинішня влада анонсувала відведення сил і засобів по усій лінії розмежування, що спровокувало гостру критику громадськості. Тоді можна було почути погрози, що хлопці зі зброєю можуть повернутися з фронту, аби навести лад в тилу. Чи є такі настрої серед побратимів зараз?

– Я вам хочу пояснити все з точки зору людини, яка втратила дуже багато бійців на фронті. Я є командиром добровольчого підрозділу і знаю, як ми б'ємося за кожен сантиметр нашої землі. Ухвалення будь-яких рішень про відведення сприймається близько до серця і дуже гостро. Підписувати з окупантами якісь домовленості про відведення – це як підписувати угоду з дияволом. Від них можна чого завгодно очікувати. Я розумію: з боку влади такі кроки були намаганням зупинити кровопролиття. Але воно так не працює, з агресором не можна домовлятися, адже вони не будуть з нами чесними.

Щодо настроїв серед побратимів: ні, таких немає, про які ви кажете. Ми захищаємо країну на фронті не для того, щоб вертатися зі зброєю в тил і тут щось в силовий спосіб змінювати. Якщо таке відбуватиметься, тоді розвалиться країна, це моя суб'єктивна думка. Необхідно не допустити таких речей. У нас навіть думки немає повертатися з фронту і вирішувати питання зброєю, адже ми стоїмо, щоби наші сім'ї, наші діти могли спокійно жити у вільній Україні.

«Ворог весь час працює на полігонах, прокачує «молодняк»»

– Ви на війні з 2014 року. Як змінилася вона для вас, як змінився ворог за ці роки?

– Перш за все, лінія фронту 2014 року дуже сильно змінилася. Нині немає активної фази просування вперед у жодній зі сторін. Зараз окопна війна, яка змушує максимально думати, як зберегти життя бійців, як дати адекватну і чітку відповідь. Завдяки підтримці Російської Федерації ворог застосовує новітні зразки озброєння. Наприклад, зараз дуже часто почали застосовувати «безпілотники», які залітають углиб підконтрольної Україні території і скидають якісь саморобні бомби. Подекуди глибина таких залізотів становить понад 20 км. Тобто відбувається те, чого ми не спостерігали протягом попередніх років. Також вони почали застосовувати точкові удари артилерією, застосовують засоби радіоелектронної боротьби для того, щоби не допускати наших польотів на тій території, яку вони контролюють. Війна триває і бойові дії ведуться більш технологічними засобами, як би сказав. Масованих артилерійських обстрілів, які були раніше, немає. Зараз усе точково. Ми знаємо, що вони весь час працюють на полігонах, прокачують «молодняк».

– «Молодняк» – місцеві чи приїжджі росіяни?

– На жаль, ми щороку втрачаємо своїх людей. Адже за роки війни народилися і вже виросли діти, які пішли до першого класу на окупованих територіях. І там відбувається шалена промивка мізків. Хоча більшість уже починає усвідомлювати, що ніякого міфічного позолоченого «руського мира» немає. Є війна, втрати, розруха...

Є серед тих, хто воює з їхнього боку, як місцеві жителі, так і кадрові російські військові. Але окрім них ба-

гато так званих «добровольців», найманців, які приїжджають як з Росії, так і з країн СНД. Але, що цікаво, на передній лінії, на передніх окопах в основному сидить місцевий контингент, який або примусово туди відправляють, або ж добровільно погоджуються. Звичайно, що кадрові військові не будуть сидіти в окопах. Тобто вони за рахунок місцевого населення закривають «передок». Військові командири – звичайно, росіяни. І вглиб території окупованої вже серйозна техніка стоїть, є літальні апарати – безпілотники, артилерія, працюють снайпери.

– Як багато бійців перебувають зараз у лавах добровольчого корпусу «Правий сектор» на фронті?

– У разі загрози активної фази протистояння, агресії зі сторони Росії ми мобілізуємо максимальну кількість наших людей. Буде так, як було у 2014-му: чи не у кожному підрозділі Збройних сил України буде підсилення від наших підрозділів добровольчого українського корпусу «Правий сектор».

– Сьогодні добровольчі підрозділи «Правого сектору» не легалізовані. Чи є це проблемою? Чи потрібна легалізація, враховує, що поранені та родини загинувших бійців не отримують від держави компенсації?

– Перебуваючи в тому статусі, який у нас є зараз, ми можемо принести більше користі для своєї Батьківщини, ніж будучи в офіційно у Збройних силах України. Не хочу применшувати значення офіційного статусу, але саме для нас оптимальний той статус, який маємо нині. Ще скажу, що дуже гордий з того, що нині у нас Головнокомандувачем Збройних сил є Валерій Залужний. Він є людиною, яка дійсно змінить нашу армію в кращий бік.

– На початку війни волонтери практично повністю утримували армію: від шкарпеток до пристроїв нічного бачення. Як змінилася ця допомога зараз, чого найбільше потребують добровольці?

– Перш за все, наше перебування на фронті на 100% забезпечують волонтери. Від держави ми не отримуємо нічого взагалі. Постійно є якісь потреби, адже з часом і форма зношується, і бронезилети, і автомобілі потрібно ремонтувати. Почалася зима, завдяки волонтерам ми закупили зимову форму. На даний час наш підрозділ на 100% забезпечений всім, чим необхідно.

«90% мого підрозділу складається з бійців, які служили у Збройних силах України»

– Раніше багато говорили про проблему з наданням українського громадянства іноземцям, які служать у лавах добровольців. Це питання актуальне досі?

– Багато іноземців останнім часом отримали громадянство, у цьому питанні з боку держави є сприяння, якщо це людина дійсно воювала за Україну і не має проблем. Точної кількості тих, які ще не отримали громадянство, не скажу, але їх достатньо велика кількість. Набагато легше стало людям після того, як вони прослужили у Збройних силах України. 90% мого підрозділу складається з бійців, які служили у Збройних силах України. Є молодь від 20 до 24 років, які приходять до нас, аби отримати досвід і знання саме від добровольців. Ті, які приходять з досвідом, передають його іншим. У нас взагалі немає бійців, які не мають ніякої причетності до війни, усі воювали. Бо вісім років просидіти під спідницею у дружини, а на дев'ятий рік прийти воювати – не варіант.

**Михайло ГЛУХОВСЬКИЙ,
«Главком»**

5 грудня 2021 року